

Вилітають – лиш стопи дзвенять,  
аж майдан задрижав, розспівався.  
Наче курява, стукіт піднявся,  
мов туман, коли вітер шугне,  
буря кроків пливе в запашне,  
промінливе повітря та гне  
по дорозі усе, мов солону.  
На піску, на камінню дзвінкому  
в бігу ноги скресали вогня.  
Ні, даремно було би спинять,  
ваші обрії, ваша земля вся.

П'яний ранок – кучеряве дівча  
на життя та на смерть поцілує.  
Наче іскри летять з обруча,  
в весняній, закосиченій кузні,  
це так сонячні стріли дзичать,  
коли б'ють вас у груди потужні,  
коли обрії головокружні  
приманливо розкриють глибіню  
і запрошують тут, куди тінь,  
наче яструб, над серцем колує.  
Підорвавшись стрілою з землі,  
вигук ваш залунає навколо.  
Попід небом, що в синій імлі,  
недосяжне, таємне, холодне,  
розгорнулось, мов книга безодні,  
розстелилось в дрімучі лани,  
хвилюванням тремкої струни  
переливний роздзвониться голос.

Раннє сонце – молоде оленя  
прибігає з-за лісу до вас.

Пролітають – лиш стопи дзвенять,  
лиш майдан під ногами співа.